

ται νὰ εἰσέρχεται καὶ μεταλαμβάνη ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Οὐ μόνον δὲ ἔδιδε τὰ συνήθη δημόσια συμπόσια εἰς τοὺς συμπολίτας του, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκίαν του εἶχε πάντοτε ἀνοικτὴν εἰς πάντας.

Οὐδέποτε ἐφαίνετο δημοσίᾳ μόνος, ἀλλὰ πάντοτε συνωδεῦτο ὑπὸ ἀνθρώπων εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένων, οἵτινες, ὅταν ἀπήντων γηραιὸν τινα πολίτην πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, ἐπέμενον ν' ἀλλάξωσι μετ' αὐτοῦ ἐνδυμασίας! Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ πλησιάζωσι πάντα πτωχόν, ἀλλ' ἔντιμον πολίτην, ἱστάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως νὰ θέτωσιν εἰς τὴν χεῖρά του ἀργυρίᾳ τινα.

Ὅλη ὁμως αὕτη ἡ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια δὲν ἔμελλον νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀστάτους Ἀθήνας, διότι σταλεῖς κατὰ τῶν Θρακῶν τῆς Χερσοννήσου, καὶ τοὶ κατορθώσας νὰ ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν τοὺς Πέρσας καὶ προσέτι νὰ καθυποτάξῃ τὴν Θάσον καὶ νὰ καταλάβῃ τὰ χρυσορυχεῖά της, μόλις ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας κατηγορήθη, ὅτι χάριν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας δὲν ἐτιμώρησε Θρακικὰς τινὰς φυλάς παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμῶνα, αἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἐκεῖ ἀποίκους Ἀθηναίους, καὶ ἐξωρίσθη τῆς πόλεως.

Δὲν παρῆλθεν ὁμως πολλὸς χρόνος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι καὶ τῷ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου ἀποσταλέντος στόλου καὶ στρατοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐκστρατείαν, ἀποθανὼν ἐκ πληγῆς τινος, ἣν ἔλαβε πολιορκῶν τὸν λιμένα τοῦ Κιτίου τῆς Κύπρου.

Ὁ Κίμων ἀναμφιλέκτως ἦτο ὁ μέγιστος καὶ ἱκανώτατος στρατηγὸς τῶν ἡμερῶν του — ἐμπειρος κατὰ τε γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ τοσοῦτον γενναῖος, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τί ἐστὶ φόβος. (Ἐκ τοῦ Ἀστ. τῆς Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἐλβετικόν.)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ἀποφασισθέντος νὰ συνοδεύσῃ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος τὸν παπποῦ του εἰς τὰ ὄρη, ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ὁ γέρων ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο τὸ θερινὸν κτηνοστάσιον των καὶ βραδέως ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν ὁρέων πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις λησιμονήσας τὰς νοουθεσίας τῆς μητρὸς του καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ παπποῦ του, ἐκ περιεργείας ἐπλησίασε κτηνόν τινα, ὁ

στις ἔκειτο ἄνωθι βαθείας φάραγος. Ὁ γέρων ἰδὼν αὐτὸν πλησιάζοντα καὶ φοβηθεὶς μὴ παραπατήσας πέσῃ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν δρομέως, ἐκ δὲ τῆς βίαις του παραπατήσας ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐκτύπησε κατὰ τὸν πόδα τὸσον κακῶς, ὥστε ἐκραύγασεν ἐκ τοῦ πόνου, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Ἡ κραυγὴ τοῦ γέροντος ἐπανήγαγε τὸν Ἰάκωβον πλησίον αὐτοῦ περобоισμένον καὶ τῷ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν παρακοήν του εἰς αὐτὸν, διὰ δὲ τῆς βοηθείας του ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδόν του, ἀλλ' ὁ πόνος ἦτο τὸσον σφοδρὸς, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠδύνατο νὰ περιπατῇ. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἔφθασαν εἰς τὸ κτηνοστάσιον καὶ ἐχάρησαν εὐρόντες τὸν πατέρα ὕψι καὶ εὐθυμον.

Ὁ Γεώργιος ὁμως (οὕτως ὠνομάζετο ὁ πατὴρ τοῦ Ἰακώβου) ἐξυπάσθη εἰς τὴν θέαν τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συνήθων φιλοφρονήσων,

— α' Ἀναμφιδόλως, πάτερ μου, καὶ σὺ υἱέ μου Ἰάκωβε, — εἶπεν, — ἐφοβήθητε, ὅτι συμφορὰ τις μὲ συνέβη ἕνεκα τῆς ἀργοπορίας μου.»

— Βεβαίως τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρων, — καὶ δικαίως, διότι ἡ ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δενισίου εἶχε παρῆλθει πρὸ πολλοῦ καὶ σὺ δὲν ἐφαίνεσο, οὐδὲ ἠδυνάμεθα νὰ μάθωμεν παρὰ τῶν ἄλλων ποιμένων τι περὶ σοῦ.»

— Ἀμὰ τῶν ἀγελάδων ἠσθένησε καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀφῆσω τὸ δυστυχὲς κτήνος μόνον ἐν τῇ ἀθλιότητί τε, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ τώρα ἀνέλαβεν ἐντελῶς καὶ σήμερον ἐσκόπευον νὰ στείλω τὸν Πέτρον μὲ τὰ τυρία, ἐγὼ δὲ νὰ κινήσω αὐρίον μετὰ τῶν κτηνῶν.»

«Κρίμα! εἶπεν ὁ γέρων, ὅτι ἔκαμον τὸσον κόπον ἀδίκως· μολοντοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ βλαφθῶμεν ἐκ τούτου, ἐκτὸς ἐὰν ἐπέλθῃ ἀπὸψε κακὸς καιρὸς, διότι ὁ οὐρανὸς δὲν μοι φαίνεται τὸσον καλὸς πρὸς δυσμὰς.» Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸ παιδίον

«Εἰσαὶ πολλὸ κουρασμένος Ἰάκωβε;» ἠρώτησεν.

Τὸ παιδίον ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ ἀποκριθῇ, διότι εἶδεν, ὅτι ὁ γέρων εἶχε λόγον τινα διὰ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τούτου.

«Νομίζω φρονιμότερον, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων λέγων, ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο συγκεχυμένος, νὰ ἐπιστρέψωμεν σήμερον, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ καταβῶμεν μὲ τὴν βροχὴν ἢ τὴν χιόνα αὐρίον. Δὲν σὲ φαίνεται οὕτως;» εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος ἔριψε βλέμμα ἑταστικὸν πρὸς τὸν δριζόντα καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς.

«Ὁ Παπποῦς ἔχει δίκαιον, — εἶπεν. Ὁ οὐρανὸς παρουσιάζει κακὰ σημεῖα καὶ ἐπαπειλούμεθα ὑπὸ μεταβολῆς τοῦ καιροῦ.

«Ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς συνοδεύσω, προσέθηκεν ὁ γέρον· βεβαίως θὰ δυσκολευθῶ πολὺ, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι θὰ δυνήθω νὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ ξεκουρασθῶ ὀλίγον.»

Μετ' ὀλίγον ὁμως εὐρέθη, ὅτι ὁ γέρον ἕνεκα τῆς πτώσεώς του, δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ διότι πᾶσα κίνησις ἐπέφερε ὀδυμῆς πόνους εἰς τὸ μέρος τοῦ ποδός, τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήσει. Ὅθεν εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον νὰ λάβῃ τὸν Ἰάκωβον καὶ νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ μετὰ τὸν Πέτρον δι' ὀλίγας ἡμέρας, εἰπὼν «ὑπάγετε τέκνα μου, σήμερον, ἐνῷ εἶναι καιρὸς, ἐγὼ δὲ μετ' οὐ πολὺ, ἀφοῦ παρέλθῃ ὁ πόνος οὗτος, θὰ καταβῶ.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος κατ' οὐδὲν συγκατένευεν ν' ἀφήσῃ τὸν γέροντα πατέρα του μόνον ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἐπρωτίμα ἦ νὰ μένωσιν ὅλοι ὁμοῦ ἐκεῖ, ἦ νὰ λάβῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἂν κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ καταβῇ τοῦ ὄρους, ὁ μικρὸς Ἰάκωβος παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ παπποῦ του μέχρι οὗ ἀναλάβῃ καὶ τότε οἱ δύο ἤθελον καταβῇ ὁμοῦ.

Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ πρότασις τοῦ Ἰακώβου ἐνεκρίθη, ὁ δὲ Γεώργιος λαβὼν τὰ κτήνη μετὰ τοῦ Πέτρου ἀνεχώρησαν, ἐναγκαλισθέντες τὸν γέροντα καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εὐχρηθέντες εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ νύκτα μωσιν μετὰ τινὰς ἡμέρας.

«Ὁ Θεὸς νὰ προφυλάξῃ σᾶς καὶ ἡμᾶς, — ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος κρεμασθεὶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ πατρὸς του — ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὸν Παπποῦν, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν καὶ σὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς λοιποὺς, ταχέως.»

«Ἀμήν,» προσέθηκεν ὁ πατήρ. (ἀκολουθεῖ.)

Ῥωαία Ἀλληγορία.

Μικρὸν τι φύλλον ἠκούσθη ποτὲ ἀναστενάζον καὶ κράζον, ὥς πολὺ συχνὰ τὰ φύλλα κάμνουσιν, ὅταν ἄνεμος ὁροσερὸς τὰ προσβάλλῃ. Οἱ δὲ κλώνοι εἶπον.

«Τί ἔχεις, μικρὸν φύλλον;»

«Ὁ ἄνεμος, —» ἀπεκρίθη τὸ φύλλον —, «πρὸ ὀλίγου μοι ἔλεγεν, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ με μαδίσῃ καὶ θὰ με ῥίψῃ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀποθάνω.»

Ὁ κλῶνος μετεβίβασε τοῦτο εἰς τὸν κλάδον, ὁ δὲ κλάδος τὸ εἶπεν εἰς τὸ δένδρον.

Ὅτε δὲ τὸ δένδρον ἤκουσε τοῦτο, ἔτριξε καὶ ἔπεμψεν ὀπίσω εἰς τὸ φύλλον λέγον:

«Μὴ φοβῆσαι· κράτει καλὰ, καὶ δὲν θὰ ἀποσπασθῇς ἕως ὅτου λάβῃς ἀνάγκην τοῦτου.»

Οὕτω τὸ φύλλον ἔπαυσεν ἀναστενάζον καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν ψάλλον καὶ τρίζον. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἠῤῥεαν καθ' ὅλον τὸ θέρος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου. Πλὴν ἅμα αἱ λαμπραὶ τοῦ φθινοπώρου ἡμέραι ἦλθον, τὸ φύλλον εἶδεν ὅλα τὰ περίε αὐτοῦ φύλλα νὰ γίνωνται ὠραιότατα. Τινὰ ἦσαν κίτρινα, ἄλλα κόκκινα καὶ ἄλλα πικίλα. Τότε ἠρώτησε τὸ δένδρον, τί τοῦτο ἐσήμαινε. Τὸ δὲ δένδρον ἀπεκρίθη.

«Ὅλα ταῦτα ἐτοιμάζονται ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἐφόρεσαν τὰ χρώματα ταῦτα.»

Τότε τὸ μικρὸν φύλλον ἤρχισε νὰ θέλῃ ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἔγεινε πολὺ ὠραῖον σκεπτόμενον περὶ τοῦτου. Ὅταν περιβλήθῃ χρώματα χαρᾶς, εἶδεν ὅτι οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου ἦσαν ἀχρωμάτιστοι, καὶ τότε ὠμίλησεν οὕτω:

«Ὡ κλάδοι, διατὶ σεῖς εἰσθε ἀχρωμάτιστοι, ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα χρυσοῖ;»

«Πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὰ φορέματα τῆς ἐργασίας μας,» εἶπε τὸ δένδρον, ἐπειδὴ τὸ ἔργον ἡμῶν ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε, τὰ ἰδικὰ σας φορέματα ὁμως εἶναι φορέματα ἑορτῆς, διότι ἐκάματε τὸ χρέος σας.»

Ἀκριβῶς τότε αὖρα γλυκεῖα ἀνέμου διήρχετο, τὸ δὲ φύλλον παρεδόθη εἰς αὐτὴν χωρὶς διόλου νὰ σκέπηται. Ἡ αὖρα ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ περιέστρεψε, καὶ ἀκολούθως τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ μετὰ χάριν πλησίον φράκτου τινός, ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἄλλων φύλλων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐγερθῇ διὰ νὰ διηγηθῇ τί ὄνειρα εἶδεν.

Υπάρχουσι τινὰ ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα θεωροῦσι τὸν θάνατον πολὺ φοβερώτερον παρ' ὅσον πραγματικῶς εἶναι. Θὰ μεταβῶσιν ὁμως εἰς τὸν οὐρανὸν τόσον ἡσύχως καὶ μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν, μετὰ τὴν τὸ μικρὸν φύλλον ἐγκατέλειψε τὸν κλώνόν του.

(Ἐκ τοῦ «Ἀστέρως τῆς Ἀνατολῆς.»)

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

ΣΤ'. Σενναχειρείμ.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν πρώτων βασιλείων τῶν Ἰουδαίων ἡ μεγίστη αὐτοκρατορία εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἦτο ἡ τῆς Ἀσσυρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦτο ἡ Νινευή.

Εἰς τὸ Β'. Βιβλίον τῶν Βασιλείων κεφ. ιθ'. ἀναγινώσκομεν περὶ τοῦ Σενναχειρείμ, βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὅτι ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὴν Παλαιστίνην, ἐπολιόρκησε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου κατέστρεψε τὸν στρατὸν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπι-